
Rába György

A SZILVÁSGOMBÓCOK REJTÉLYE

Kálnoky László emlékének

Ott feledtek a három harcoló fél
közül kicsodák az álombeli sügő
mögöttem állt mégis hallgatott
s amikor az éjszakai tudatködben
halott barátom arca földerengett
megértettem föl kell olvasnom posztumusz versét
bizony szűkölttem egy sorozatot ereszt belém
valamelyik tábor az Igman hegyről
félelmemben rozsdás hangon zendítettem rá
pedig régmúlt kollégiumi időkből LL minap
csengő szavalamat idézte rádiós felvételünk előtt
én folytattam az egy oktávval emeltebb szöveget
Babits jellemezte így poézisnek Poe novelláit
ám elakadtam ugyan mi is következik
szilvásgombócok meredtek rám a hűtőpultból
megragadtam az egyiket belapult ujjam alatt
nagy ég ezt így mégsem pengethetem ki
végre sügóm megszólalt *cinque arnoldini*
s az alkalomhoz illő ünnepi vad kifejezéssel
már zengtem a nyers tészta megfejtett jelentését
és mint aki jól végezte ébredeztem
de féléberem hogy bontsak föl misztiko-groteszk gubancot
akkor ráeszméltem a század eleji igazgató bácsi
azzal a próbavizsgálóval vette föl még iskolaéretlen korú
nénikémet hány gombócot eszik meg együltében
ezután egyéni panteonom homlokzatára
gondolatban *másik* címerül a kardos törökfős mellé
odaillleszttem a szilvásgombócot

KÍSÉRLET PÁRBESZÉDRE

Levélnél karcsúbb valahány sor
egyoldalú kísérlet párbeszédre
vadonban kódorgó léptek reménye
kiáltozás fogadó udvarából

kavics zárt ablak üvegére
hallanak-e a szólítottak
valaki talán visszaszólhat
megnyílhat az ajtó
kitárulhat az ablak
tévelygő erdőszélre érhet
de áthangolják majd magánbeszéded
minden emberrel egy nyelv vész ki
grammatikáját útitársa
és szókinsét már utóda sem érti

KÖZBESZÓLÁS EGY ÉLETÍRÁSBA

Egy hosszú egy rövid egy hosszú egy rövid
ezek nem morzejelek
hosszú az esetek jelzője itt
akaratlan a múltból rémlenek
s ahogy nézegetem
fölszalad sóhajom
még csak nem is felirat némafilmhez
távozóban a néző
kirajzó képzele
rádöbben ő az egyetlen szereplő
akin múlik bonyodalom kifejtet
és roskadozik a teher alatt
hogy minden percben ismét megszülethet

Lakatos István

VÉGVIDÉK

1

Mindig a lapály felett
ahol a szabad szelek

ahol fent a vérmadár
vágyaink oromzatán